

млѣкна, защото въ околността се говорѣше, че госпожа Кривогърба е вълшебница.

„Ти ли си направилъ това, млади господинъ Златокоси!“ извика бабичката, като сочеше съ прѣстъ увѣхналитѣ цвѣта.

„Та какво, ако бжда азъ сторилъ това?“ каза момчето, като си развѣваше гордо златнитѣ кждри. Какво има, ако съмъ откжrenalъ нѣколко цвѣта и ако тѣ сж увѣхнали? Нищо, съвсѣмъ нищо!“ И изгледа гордо старата.

„Нищо ли?“ извика бабичката. „Нищо ли, каза тя? Та нищо ли не е, ако нѣкой въ цвѣта и хубостята на младинитѣ си бжде откжrenalъ отъ родното си мѣсто и изгоненъ, за да увѣхне и умрѣ? Застрами се!“

И изкривеното старо тѣло треперѣше отъ ядъ и едритѣ ѣ черни очи страшно свѣтѣха.

„Златокосо“, продължи тя заканително, „за да изпиташъ, какво става съ цвѣтето, ако се откжрне и захвърли, самъ ще се прѣобърнешъ въ цвѣте“.

И, щомъ изговори тия думи, случи се нѣщо чудно. Златокосото момче — то бѣ синъ на силенъ царь, който живѣеше въ хубавъ замъкъ недалече отъ бабиното селце — взе да става все по-малко и по-малко и отеднажъ на негово мѣсто се яви на покритата съ мѣхъ земя хубаво нежно цвѣтенце — иглика.

Бабичката доволна се усмихна и каза: „Да драги златокосъ, сега ти получи наградата си. И ще видишъ, ще видишъ.“

Слѣдъ това тя се върна у дома си.

Цѣль дългъ денъ горката малка иглика се надѣваше, че бабата ще дойде да ѣ върне прѣжния образъ, но напусто чакаше и, когато настана нощъ и надъ гората се спуcна тишина и пустота, болезнени въздишки разтрѣсваха листенцата на блѣдото цвѣтице и безмърна тжга го обземаше за хубавото домашно огнище и за милитѣ баща и майка. И най-сетнѣ заспа.